

derstreges, at der tiltrænges en grundig Reform af Forholdene ved det kongelige Teater i Henseende til Administration, Lønningforhold m. m. Selv om saavel den finansielle som kunstneriske Misère, Teatret er kommet i, maa føres tilbage til den umulige Opgave samtidig at skulle varetage baade Skuespillets og Operaens Interesser paa en forsvarlig Maade, er det ganske utvivlsomt, at Nyordningen, af hvad Karakter den end maa blive, kræver betydelige Forandringer i flere Henseender.

Hvad disse indre Forhold i det hele angaar, kan Udvalget kun henstille til Undervisningsministeren at forberede en Omordning, uden hvilken den nationale Scene vedblivende vil staa i Dekadencens Tegn.

Et *Mindretal* (Klaus Berntsen, Grønnebæk, Jørgensen-Værebros, Nørhaves og Stengaards Kirkegaard) gør opmærksom paa, at da Lovgivningsmagten ved Lov af 13. Marts 1903 tilvejebragte den Ordning af det kongelige Teaters Forhold og Drift, som endnu er gældende, hvorefter Teatrets Budget udgik af Finansloven og dets Ledelse og Drift blev overladt til en Bestyrelse, der udnævnes af Kongen, var Hensigten hermed den, at Ledelsen, der saaledes blev stillet friere end før, skulde søge hvert Aar at tilvejebringe et Overskud og gennem en Aarrække indsamle en Fond, der senere skulde anvendes som Bidrag til Opførelse af en Scene for det reciterende Skuespil. Rigsdagen tilkendegav derved sit Ønske om en Gang at skaffe bedre Arbejdsvilkaar for de sceniske Kunstnere, der for alle Kunstarters Vedkommende nu er henviste til at benytte samme Skueplads. Allerede i 1888 gjorde daværende Teaterchef Fallesen gennem et Andragende til Kultusministeriet sig til Talsmand for Teatrets indtrængende Ønske om at faa opført en Talescene ved Siden af det nuværende Teater, hvorved der tilvejebragtes en Dobbeltscene, en for Skuespillet og en for Opera og Ballet. Daværende Minister Scavenius foreslog at løse Spørgsmaalet

ved at leje Dagmar-teatret for Skuespillet og overlade det kongelige Teaters nuværende Scene til Operaen, Balletten og Kapellet; men under Behandlingen i Folketinget fandt dette Forslag kun een ubetinget Tilhænger. Siden har Kravet om en Dobbeltscene rejst sig med stigende Styrke i de forløbne 31 Aar, og Sagen har flere Gange beskæftiget Rigsdagen, men er dog stadig uløst.

Den nuværende Undervisningsministers Forslag, som blev fremsat i Folketinget den 19. December 1918, har faaet en lige saa krank Skæbne som den, der blev Scavenius' Forslag til Del. Planen om at forandre Casino til et Operahus blev i Udvalget nedstemt med 14 Stemmer mod 1, og Ministerens Idé om at rejse en intim Scene ved Siden af det nuværende Teater paa Kongens Nytorv har heller ikke vundet nogen videre Interesse.

Alligevel er det Udvalgets almindelige Opfattelse, at den nugældende Ordning, hvor de tre Kunstarter søger at fremme deres Særinteresser paa een Scene, er uheldig baade i økonomisk og kunstnerisk Forstand. Der gør sig vel i Udvalget forskellige Meninger gældende om, hvorledes den fremtidige Ordning skal være, men der er dog et Flertal, som vil stemme for, at Staten ikke opgiver Operaen og Balletten og dermed Musikken. I dette ligger der en Mulighed for, at Dobbeltscenen omsider vil blive den Driftsform, som sluttelig vælges.

Mindretallet foretrækker denne Ordning, da man ikke kan se bort fra, at det kongelige Teater har en Tradition, der har sat Frugt og skabt gennem lange Tider en Samhørighed mellem Musik, Skuespil, Opera og Ballet, og den har inspireret baade danske Digtere og Komponister til at skabe betydelige nationale Værker.

Mindretallet ser med Glæde, at det af dets Ordfører ved Sagens første Behandling i Folketinget udtalte Ønske om kommunalt Tilskud til Sagens Løsning — om end i anden Hensigt — er tiltraadt af to andre Mindretal, ligesom Ønsket om